

Minister forveksler, hvad jeg sagde, med det Citat, jeg oplæste af „Berlingske Tidende“. Jeg er mig ikke bevidst at have brugt noget særlig stærkt eller voldsomt Ord i denne Sag, men jeg erkender, at „Berlingske Tidende“ anvendte i høj Grad stærke og voldsomme Ord om de Arbejdere, der anvendes til at udføre det paagældende Uniformsarbejde, om de Boliger og Arbejdsforhold, hvorunder de paagældende Arbejdere leve, og om den hygiejniske Fare, disse Arbejderboliger ganske naturligt medføre for de Arbejdere, der skulle bære de Uniformer, der leveres af Skræderfirmaet Schilder. Den højtærede Minister oplyste, at Staten har tjent 4,000 Kr. paa Leverancen fra Schilder, og Ministeren sagde noget om, at Staten eller Regeringen overalt, hvor det er forsvarligt, kun kan tage det laveste Tilbud. I dette Tilfælde forekommer det mig saare langt fra at være forsvarligt, og det kan ikke være Baneautoriteterne og heller ikke den højtærede Minister ubekendt, at der har været adskillige Stridigheder med det paagældende Firma, og at de Vanskeligheder, der altid have været, have deres Aarsag i, at han har søgt at trykke Lønnen nedad for de faglærte Arbejdere og vanskeliggøre for de Folk, der have lært Faget, at finde Beskæftigelse ved det. De 4,000 Kr., som den højtærede Minister glæder sig over, at Staten tjener paa denne Leverance, betyde, at man berøver en stor Mængde danske Borgere deres Arbejde. Jeg kan ikke indse, at denne Tale om at antage Tilbud, der ere forsvarlige, kan anvendes her, naar man paa den anden Side ved, at dette Tilbuds Antagelse medfører, at mange Skrædersvende — fra vedkommende Fagforening har man nævnt 100, ikke 100,000, som den højtærede Minister sagde — ere blevne overflødige som Følge af, at Arbejdet er gaaet til Udførelse i disse Polak- og Russerkaserner, der ere stemplede med saa stærke Ord af „Berlingske Tidende“. Den højtærede Minister vilde kunne lære en Del af den tidligere Højreminister Ingerslev, som allerede i 1889 paa givne Foranledning omtalte Uniformsspørgsmaalet. Maaske var det det samme Skræderfirma, der den Gang var Strid om; i hvert Fald blev der ogsaa den Gang her i Rigsdagen anket over, at de Uniformer, som et enkelt Firma leverede, ikke vare tilfredsstillende, og den daværende Minister, Ingerslev, sagde da, at han vedkendte sig, at man ikke absolut skulde tage det laveste Tilbud. Den nuværende højtærede Trafikminister vil endvidere hos sin

Konseilspræsident kunne blive belært om, hvorledes han skal bære sig ad, naar et saadant Tilfælde foreligger. Thi den nuværende Konseilspræsident udtalte sig netop den Gang, i 1889, om den paagældende Sag — det findes Sp. 234 i Rigsdagstidenden. Han bebrejdede Ministeren, at denne ikke kunde se, at der var noget at paaklage i det paagældende Tilfælde. Han siger: „Det er rimeligt nok, naar den ærede Minister ikke har søgt Oplysninger der, hvor de kunne faas, nemlig hos Personalet“. Det var det ærede Medlem fra Assens, der i 1889 fandt det urigtigt, at den daværende Minister ikke spurgte Personalet om, hvad det mente om Uniformsspørgsmaalet. Den højtærede Trafikminister burde sikkert ogsaa spørge Personalet, om det er tilfreds med de Uniformer, om hvilke det kan befrygtes, at de ere befængte med baade det ene og det andet Smitstof, om disse Funktionærer nu i det hele taget ere tjente med, at Staten tjener 4,000 Kr. paa en Leverance, hvorved adskillige Mennesker blive brødløse, og de Folk, som faa Uniformerne, komme til at gaa i en evig Angst for at faa Tuberkulose eller en af de andre smitsomme Sygdomme, som sikkert i høj Grad brede sig blandt disse udenlandske Arbejdere.

Den højtærede Indenrigsminister gav en Forklaring af sin Grundlovstale over Emnet: Vi kvæles i Humanisme. Vi erfarede ved den Lejlighed, at den højtærede Minister ved den paagældende Lejlighed kun vendte sig mod dem, der stille Krav til Samfundet uden samtidig at erkende deres Pligt overfor dette. Heldigvis kan denne Bebrejdelse ikke rettes mod Socialdemokratiet. Vi have altid understreget, at Rettigheder opnaar man kun ved at opfylde sine Pligter. Vi have aldrig krævet, at Arbejderne udelukkende skulde have Rettigheder, men vi have utallige Gange hævdet, at Arbejderne selvfølgelig ogsaa have Pligter overfor Samfundet, overfor sig selv og deres Familie og overfor de Forhold, de i øvrigt arbejde under. Men vi have en Følelse af, at adskillige ærede Samfundsmedlemmer kun ønske at paalægge Arbejderklassen Pligter, medens de ønske, at dens Rettigheder skulde være saa faa og saa smaa som muligt, og faa disse Arbejdere saa endelig nogle beskedne Rettigheder, saa faa vi det ogsaa at høre den ene Gang efter den anden, hver eneste Dag i Aaret, at det er en særlig Naade, der udvises mod dem, naar de faa Tilskud til Sygekasser og Arbejdsløshedskasser, eller naar nogle gamle, som ikke længere ere i Stand